

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

29de november 1896.

22de aarg.

Bed Vandtømmen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centis for aaret, betalt i forfrud. I pakker til en adresse paa over 5 ekempl. leveres det for 40 centis, og over 25 ekempl. for 35 centis. Til Norge koster det 60 centis.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

46. Løkke.

Hustablen. VI.

Forældres pligt imod sine børn.

ABC-klassen: I fædre! opirrer ikke eders børn, men opfordrer dem i tugt og Herrens formaning. Ef. 6, 4.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ps. 127, 3: Se, børn er Herrens gave, livsfrugt er en løn.

Forklærings-klassen: Sirak 7, 24: Har du børn, da tugt dem og høi deres nakke fra ungdommen af. Og saa sp. 117 og 118.

W i n k.

(Bbh. 55 og 31).

— Børn er den eneste gave, som forældrene tager med sig ind i evigheden. Derfor skulde de ogsaa glæde sig over dem og anse dem som Guds bedste gaver.

— Den gamle grev Eberhard af Würtemberg, om hvem hans undersaatter sagde: "Var Gud ikke Gud, saa vilde vi ønske, at grev Eberhard var det", kom engang paa en rejse gennem Italien ind til hertug Lorenzo af Medicci i Florents. Hertugen modtog ham med megen gæstfrihed og førte ham omkring med sig i hele sit prægtige slot. Han viste ham alle sine kunstskatte og andre eienbele, idet han bestandig gik fra det mindre til det mere kostbare. Tilsiøst sagde han, at nu skulde han vise ham det kostbareste, han eiede. Eberhard var nysgjerrig efter at se, hvad det kunde være. Da førte hertugen ham ind i et værelse, hvor hans sønner sad i den ene ende og sit undervisning af sin huslærer, mens døtrene sad i den anden og syede og strikkede med sin mor. — Dette var rigtigt og gudsfrygtigt sagt; thi alt andet gods er intet i sammenligning med dette levende, som er født af Gud.

— "Tænk dig, at en rig herre bringer sin gartner nogle kostbare udenlandske planter og paalægger ham at pleie dem omhyggeligt, forat han kan komme til at glæde sig ved deres blom-

ster og frugter, men at gartneren vanskkjætter dem og lader planterne kvæles af ugræs og ødelægges af insekter. Naar saa herren kommer og spørger efter blomster og frugter, finder han istedet derfor nogle vantrebene, dberagttige vækster, som der er intet at vente af. Svad vil han da gjøre med gartneren? Naar vil straffe ham for hans efterladenhed. Men planterne? — ja de bliver vistnok ligesulbt forderbebe. Mennefebørn! denne rige herre er din Herre og Gud. De kostbare planter er dine børn. De er fra et langt bortliggende land; thi Gud har neblagt sit billede i dem, og han har hensat dem til dig. De er de ædleste vækster paa jorden; thi de bærer Guds billede i sig. Gartneren er du. Dig har han betroet dem. Du skulde vanbe og støtte dem med det dyrebare evangelium. Du skulde beskjære dem med lovens skarpe kniv. Deres glade bejendelse til den treenige Gud skulde være deres blomst; Jesu Kristi enfoldige efterfølgelse skulde være deres frugt. Tror du nu at kunne bestaa for Gud, naar han spørger efter blomster og frugter, naar du skal gjøre regnskab for din husboldning?"

— Om en faar en sjelden plante, gaar han straks til gartneren og spørger, hvorledes den skal behandles for at trives; om en faar et sjeldent dyr, gaar han straks til en eller anden dyrfjender for at faa vide, hvorledes det dyr skal behandles for at befinde sig vel; men naar forældre faar en evigheds plante — en arving til himmelen, da er det bare saa, som spørger Guds ord tilraads med hensyn til opdragelsen. "Saalænge det gjælder dyr og planter, ansees jagtundskab for uundværlig; men aldrig saa snart er vi paa opdragelsens omraade, før opfatningen bliver en ganste anden."

— En moder døde og efterlod sig to smaa døtre. Faderen giftede sig igjen efter en tids forløb. Kort efter brylluppet kom den nye moder ind i kammeret, hvor de to smaa saa i deres senge. Hun talte venlig til dem og kysede dem. Da sagde det ene barn: "Er du virkelig vor mor?" Hun svarte: "Ja." "Nu", sagde barnet, "saa maa du ogsaa gjenge som vor forrige mor og knele ned ved vor seng og lade os bede." Hun gjorde det, og de smaa elskede hende og sluttede sig til hende som sin virkelige mor, fordi hun udvædede den høieste af alle moderspligter."

— En gudsfrygtig moder blev spurgt, hvorledes hun kunde holde det ud, være saa taalmodig og have sit barn saa klært, uagtet det voldte hende saa megen ury ved sin graad om natten. Hun svarte: "Jeg har det haab, at jeg anvender alt mit arbejde paa et Guds barn og paa en sjæl, som Kristus har forløst med sit blod." Denne moder havde lagt sig godt paa hjertet disse Herrens ord: "Hvo som annammer et barn i mit navn, annammer mig."

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

46. Lesson.

TABLE OF DUTIES. VI.

Duties of Parents.

ABC Class: Ye fathers provoke not your children to wrath; but bring them up in the nurture and admonition of the Lord. Eph. 6, 4.

Catechism Class: Same as above, and: Lo, children are an heritage of the Lord. Ps. 127, 3.

Explanation Class: Same as above, and: Correct thy son and he shall give thee rest; yea, he shall give delight unto thy soul. Prov. 29, 17. Also Qu. 117 and 118.

SUGGESTIONS.

(B. H. 31 and 55).

— A Campanian lady, who was very rich, and still fonder of pomp and show, after having displayed, in a visit she made, her diamonds, pearls and richest jewels, earnestly desired Cornelia, the illustrious mother of the Gracchi, to let her see her jewels also. Cornelia dexterously turned the conversation to another subject, to wait the return of her sons who were gone to the public schools. When they returned and entered their mother's apartments, she said to the Campanian lady, pointing to the boys with her hand, "These are my jewels, and the only ornaments I admire."

— When Ambrosius Claviger, court-preacher at Dresden, was thrown on his death-bed, he said that he was no longer concerned about anything in regard to the fate of his loved ones in this life; but only one thing he desired, and prayed God in his mercy to grant, and that was, that he on the day of judgement could stand forth with his children, and say, "I have lost none of these, which thou gavest me. If I can attain unto this," he said, "which I am confident God will grant me for Christ Jesus' sake, then we are all of us, myself, my wife and children, well provided for." Would that all parents could realize, that their greatest duty towards their children is to help them to become God's children.

— The first impressions, whether good or bad, usually cling to the child for life. It is with this as with the marks which are cut in the bark of a young tree. They are never obliterated, but as the tree grows larger, they also become broader and more plainly visible.

— Lycurgus, the famous law-maker of Sparta, once summoned his fellow-citizens together in the market place, telling them that he had something very important to show them. When they

had assembled, he let two dogs be placed in the center of the open court. These dogs had the same mother, but were trained differently. One was trained for the chase, the other had been allowed to spend his time in eating and sleeping. Then Lycurgus placed before the dogs a live hare and a bowl of soup. The dog, which had been trained to hunt, immediately went for the hare, while the other turned to the soup and finished it leisurely. Now Lycurgus turned to the people, and said: "Dear fellow-citizens, these dogs are from the same mother," but while one of them has been trained to hunt with vigor and diligence, he retains this trait for life. The other dog has been brought up in laziness and gluttony, and this will in like manner remain his characteristic for life."

— Farrar writes: "Many of the most pathetic scenes in the records of human life turn on parental and filial affection. In the Bible, think of Aaron's stricken silence when his two first-born, Nadab and Abihu died by the fire of God, 'and Aaron held his peace.' Think of Jacob's wail over his lost Joseph: 'I will go down into the grave unto my son, mourning.' Think of the hero David's outburst of weeping over that twice-dead youth, when, with voice choking with anguish, he sobbed forth: 'Oh, my son Absalom! my son, my son Alsalom! would God I had died for thee, Oh Absalom, my son, my son!' In Grecian history, think of Pericle, placing the wreath on the brow of his dead boy, turning aside to hide his face, the strong heart broken at last, which, in all calamities of war and pestilence, had continued unsubdued."

FAVOURITISM.

A little figure glided through the hall,
"Is that you, Pet?" the words came tenderly,
A sob,—suppressed to let the answer fall,—
"It isn't Pet, mamma, it's only me."

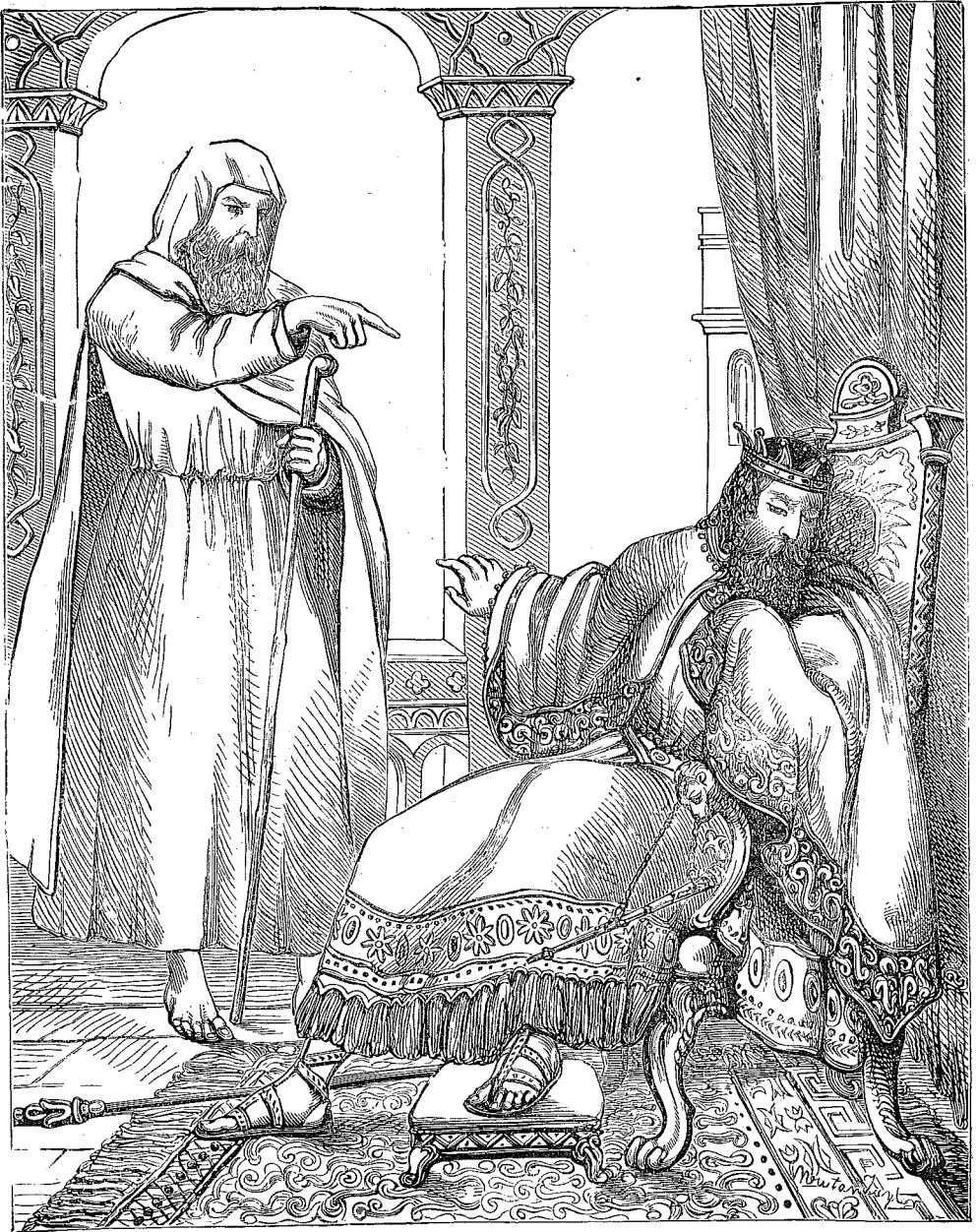
The quivering baby-lips! They had not meant
To utter any word could plant a sting,
But to that mother-heart a strange pang went;
She heard and stood like a convicted thing.

One instant, and a happy little face
Thrilled 'neath unwonted kisses rained above;
And from that moment "Only me" had place
And part with Pet in tender mother-love.

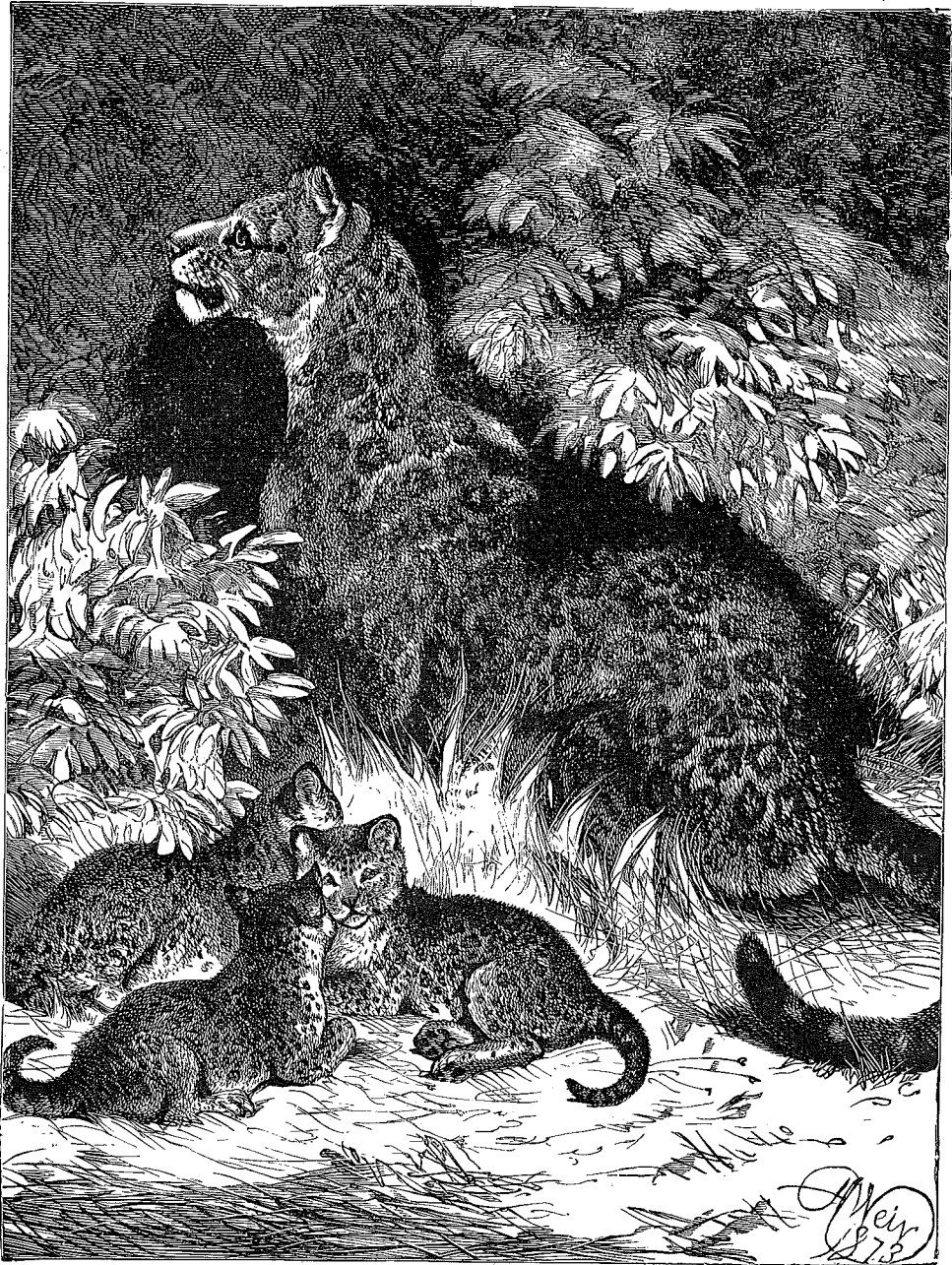
— Caroline A. Mason.

— "My father built those gallows," said the thief, as he saw the gallows, on which he was to be hanged, "my father built those gallows, and yet he was no carpenter."

— Louis IX, king of France, was educated with great care by his mother Blanche. "My son," she said to him, "I love you as only a mother can love, but I would rather see you dead before my feet, than to know that you had committed a sin of malice." Louis could never forget these words. For his godly life and just rule he received the surname, the pious.

„Du er manden!“

Jaguar med sine unger.

En Afrikas søn.

(Fortsættelse.)

Fribrevet laa ved siden af Don Xaverios testamente", svarte presten. "Don Karlos har skaffet begge tilside. Derfor anlager jeg ham nu. Han var uforsigtig nok til at kaste fribrevet i en papirkurv, hvis indhold senere blev solgt som indpatningspapir til en urtekræmmer. Hos ham er det senere blevet fundet, og her tillader jeg mig at fremlægge det for retten. Don Karlos vil sikkerlig ikke vove at benegte dets egthed. Men skulde han forsøge derpaa saa er jeg villig til at komme med nærmere beviser."

Retten's præsident tog fribrevet og læste det.

"Der behøves ingen nærmere beviser", sagde han. "Jeg kjendte Don Xaverio meget godt og kan ikke tage feil af hans haandskrift."

"Løs lænterne af Simon!" befalede han en af retstjernerne.

Befalingen blev sieblittelig udført.

"Dette er nok til at vise, at jeg ikke farer med løgn", fortsatte presten. "Hvad nu det andet punkt angaar, nemlig at den afdøde skulde have testamenteret en hel del til Simon, saa fremlægger jeg her selve Don Xaverios testamente, som Don Karlos skal, men var feig nok til ikke at vove at brænde. Vil retten behage at undersøge dets egthed?"

Han rakte testamentet til dommeren.

Dette blev for meget for Don Karlos. Han fik et slagtilfælde og styrte om. Blandt dem, som først ilede hen for at hjælpe ham, var Simon.

Retten's præsident sendte bud efter en læge, og forhandlingerne standsede en stund. Man var strømmet sammen om Don Karlos, som laa der ubevægelig paa gulvet. Da doktoren kom, sagde han straks, at der ikke var noget haab for den ulykkelige; han aarelod ham, men til ingen nytte. Døden havde friet en forbryder fra at rammes af den jordiske straf, men hevnet ham ind for den himmelske dommer.

Presten bød derefter paa sin slegtning Donna Elviras vegne, at processen skulde stanses, og fangerne løslades. De tilhørte jo den milde elskelige frue, og ingen vilde mere tænke paa sammensværgelse og overfald.

Høje glædesudbrud hørtes fra fangerne, og de belsigtede i stærke udtryk baade presten og fruen.

"Testamentets fuldbrydelse vil ikke komme til at medføre nogen vanskeligheder", sagde derpaa presten; "thi Donna Elvira er den, der er den første aarsag til, at det skammelige bedrageri er bleven opdaget. Hun hader al al uretfærdighed og ønsker ikke at besidde gods, som ikke tilkommer hende. Dog vil jeg helst, at retten skal beholde testamentet og blot sende mig en afskrift, mens jeg er paa Donna Elviras plantage; did rejser jeg nemlig nu straks sammen med Simon. Jeg skal sørge for, at den afdødes vilje bliver fuldbyrdet aldeles overensstemmende med hans testamente.

Simon fulgte gjerne med presten. Efterat liget var baaret bort, opløstes ogsaa retten. Da Simon sad i vognen hos Don Vincente fik han vide, hvorledes Ulpio og urtekræmmeren havde fundet hans fribrev, og med taarer prisede han den himmelske fader for hans underfulde veie.

Pablo, slædefogden, havde ingen bekymret sig om undtagen negrene, der sendte ham blikke, fulde af hevn og raseri. Han var bleven forførdelig rystet ved sin herres død, som gjorde et ubefrivelig indtryk paa ham. Han vovede ikke at gaa, før retstjernerne sagde, at han ikke havde mere at gjøre der, og da bad han, at man vilde vise ham en anden udgang af bygningen; han vovede ikke at gaa ud samme vei som negrene. En af retstjernerne opfyldte hans ønske, og saa sneg han sig i al stilhed bort. Paa plantagen lod han sig ikke mere se, og det var visst ogsaa det sikreste for ham; thi negrene var saa rasende paa det grusomme menneske, at han maatte have været forberedt paa det værste, hvis han atter kom i deres nærhed. Man fik ikke vide, hvad der senere blev af ham. Da han var mexikaner af fødsel, antog man at han muligens var vendt tilbage til Mexiko og der fortsat et liv i synd og elendighed.

18. Simon og Ulpio.

Lad os nu springe over en del aar. Paa Donna Elviras plantage herskede tilfredshed og lykke; ingen af negrene holdt saa af fruen som hine, der engang havde lagt raad op om at myrde hendes mand; dengang var

de blevne behandlede som dyr og var ogsaa blevne rasende som vilde dyr. Nu havde hun ved sin mildhed og venlighed aldeles bundet de haarde hjerter.

Don Xaverios testamente var ngsigtig blevet fuldbbrødt i alle enkeltheder. Baade Simon og Ulpio var blevne erindrede af den kjære afdøde, saa de kunde leve sorgløst, ja havde mere end de behøvede. Alkalden nedlagte sit embede og flyttede væk for at skjule sin skam; folk gjættede sig til, hvorledes alt hang sammen, om de end intet sikkert vidste; men der var jo ingen anden end ham og Don Karlos, som havde undersøgt Don Xaverios gjenner.

Simon boede i begyndelsen en god stund paa Donna Elviras plantage; hun vilde endelig, at han ogsaa skulde tilbringe nogle gode, lykkelige dage paa dette sted, hvor han havde lidt saa meget ondt. Hans forstand og kundskaber blev til stor hjælp for Donna Elvira, da hun begyndte at foretage forandringer og forbedringer paa plantagen; negrene fik det nu saa godt, som de paa nogen maade kunde tænke sig til. Det var meget, som kunde lokke Simon til at blive boende paa plantagen. Hvorledes var han ikke her elsket og agtet af alle, og hvilken gjerning havde han ikke her at gjøre! Men det var noget som drog hans ædle hjerte til Santa Catharina. Her boede nemlig Ulpio, hans trofaste ven, som nu var gammel og syg. Oldingen bar sine lidelser med kristelig taalmodighed og hengivenhed under Guds vilje; men han havde ingen i verden, som han saaledes sølte sig knyttet til ved kjærlighedens baand som til Simon, hvem han elskede som en søn. Han sølte en saadan usigelig længsel efter ham, og Simon forlod sin behagelige stilling paa Donna Elviras plantage for at pleie sin gamle ven paa hans sidste dage. Ulpio havde kjøbt et lidet pent hus, og Simon flyttede ind til ham. De levede sammen som far og søn og anvendte, hvad de ikke selv brugte af sine indtægter, til at frikjøbe brave negre og ellers hjælpe dem paa forskellige maader. Saaledes troede de bedst at anvende de penge, som deres velgjører saa rigelig havde ladet dem saa.

En række aar var paa denne maade den brave Ulpio saa lykkelig at kunne have den trofaste Simon til at pleie sig. Alle nærede den største agtelse for de to venner, men alligevel var der ikke mange, som omgikkes

dem; en af de saa som kom til deres stille hjem var presten Vincente; han nærede ingen fordom mod dem, fordi de var negre, og viste sig som en trofast ven og sjælesørger for de to negre. Saalænge den omtalte urtekraemmer levede, havde ogsaa han næsten hver aften besøgt dem en stund; men det varede ikke længe, før han døde.

Simon og Ulpio kom i denne tid i inderligere og inderligere forhold til sin himmelske fader, og da Ulpio mere og mere kjendte, hvorledes hans dages ende nærmede sig, talte de saa ofte om det himmelske hjem, hvor de atter vilde komme til at mødes for aldrig mere at skilles, og ikke mindst glædede de sig til der ogsaa at mødes med den kjære Don Xaverio.

Simon veg hverken dag eller nat fra Ulpio, da han laa paa det sidste, og da endelig hans sjæl forlod sit jordiske hylster, var det med dyb vemod og smerte, at han lukkede hans øine.

Ulpio havde testamenteret sin hele formue til Simon, og denne blev nu en velstaaende mand; men naar Simon glædede sig herover, saa var det især, fordi han derved blev sat istand til at gjøre saa meget mere godt mod sine medmennesker.

(Fortsættes.)

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagskoler osv. En mangfoldighed af forskellige mønstre og forskellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40 og 50 cents pr. dusin.

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske inskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Profeten Nathan taler tugtens ord til kong David.

[Se billedet.]

Btreng staar profeten foran David, minder ham om hans synd og forlynder ham Guds straf.

Vi kjender dette vœblit af Davids liv saa godt fra vor bibelhistorie og ved, hvilken rædsel der greb Israels konge, da Guds profet stod foran ham og sagde ham sandheden helt ud.

Hvad David havde gjort var ikke skjult for Gud i himmelen; han havde seet alt og vidste alt. "Alle ting er blottede og udspændte for hans øine, med hvem vi har at gjøre," staar der i Guds ord. Han ransager os og kjender os; det nytter os ikke at ville gaa bort fra hans aand eller fly fra hans ansigt. Kom dette ihu, unge læsere! Hvad der er lønligt, skal engang blive aabenbaret — kanste allerede her i livet eller ialfald engang for hans domstol. Gjør derfor intet, som I ikke ønsker Gud skal vide, og tal intet, som ikke Gud maa høre. Intet er skjult for hans altseende øie.

Jaguaren.

(Med billedet.)

Di fortalte i fjor sommer en historie fra Syd-Amerika om en jaguar, som skulde sendes over til Europa, men kom ud af sit bur og voldte stor forstrækkelse. Vi nævnte da ogsaa, at i Venezuela, hvor dette hændte, kaldtes jaguaren i almindelighed "tiger." I dag har vi anledning til at vise billedet af en saadan jaguar. Med rette kaldes den Amerikas tiger; thi den er tigerens nærmeste slegtning i Amerika og er denne verdensdels farligste roddyr. Saavel for vildtet i skoven som for kvæget paa marken er den en farlig fiende, og de mennesker, som den har dræbt i tidens løb, er ikke faa.

Med sin gule plettede hud er den et vakkert dyr, om den end i skønhed hører

kan maale sig med Asiens tiger eller Afrikas leopard.

Jaguaren findes især i Syd-Amerika, men ogsaa i Nord-Amerika saa langt nord som til den sydlige del af de forenede stater.

Hvad frygter du?

Biskoppen af Konstantinopel, Chrysostramus, var meget hadet af keiseren, og særlig af keiserinden, paa grund af sin fromhed og troshver.

Hoffnogene raadete da til at landsforvise ham, konfiskere hans gods, kaste ham i fængsel eller vel endog lade ham dræbe; men der var andre, som sagde:

"Det vil altsammen være unyttigt. Under landsforvisningen vil han finde et hjem hos sin Gud; tager du hans gods, kommer ikke han, men de fattige til at savne det; sine lænker vil han kysse og glæde sig ved døden, thi den aabner ham himmelen. Et eneste middel gives der til at gjøre ham elendig: Tving ham til at synde. Der er intet i verden, han frygter mere end syn-

den!"

Hvad frygter du, kjære læser?

U. N.

Skjulte dyr.

1. I bør næsten ta' benene fat; ellers kan hun dænge eder. (2 pattedyr 1 fugl.)
2. Hør nu min lille gut. (1 fugl.)

Sigvald S. i

Firlantgaade.

Af bogstaverne a a e e k i n n n o o r r r v skal dannes følgende ord, der i ordnet stilling kan læses baade lodret og vandret:

1. Et asiatisk rige
2. Et guttenavn.
3. En romersk kejser.
4. En bekjendt mand fra det gamle testamente.

A. B.